

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 12Co/66/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6714213866
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 05. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Katarína Katková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2018:6714213866.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kataríny Katkovej a členov senátu JUDr. Ing. Jána Gandžalu, PhD. a Mgr. Janky Benkovičovej, v spore žalobcu EOS KSI Slovensko, s. r. o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpeného TOMÁŠ KUŠNÍR, s. r. o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 36 613 843, proti žalovaným 1/ Y. W. M., nar. XX. XX. XXXX, s trvalým pobytom Y. XXXX/X, XXX XX H., 2/ R. B., nar. XX. XX. XXXX, s trvalým pobytom O. J. XX, XXX XX H., právne zastúpenému Advokátska kancelária UHAL, s. r. o., so sídlom Š. Moyzesa 9877/43, 960 01 Zvolen, IČO: 47 236 655, o zaplatenie sumy 9.119,83 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č.k. 18C/369/2015-184 z 3. októbra 2017, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Zvolen vo výroku, ktorým žalobu žalobcu zamietol (II. výrok) a v závislých výrokoch o trovách konania (III., IV. výrok), **p o t v r d z u j e.**

II. Žalovanému 1/ náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

III. Žalovaný 2/ **m á n á r o k** voči žalobcovi na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Zvolen (ďalej aj „okresný súd“, alebo „súd prvej inštancie“, resp. „prvoinštančný súd“) odvolaním napadnutým rozsudkom zo dňa 03. 10. 2017 konanie v časti o zaplatenie sumy 1.229,64 Eur s príslušenstvom a úroku z omeškania vo výške 143,17 Eur zastavil (I. výrok) a žalobu žalobcu zamietol (II. výrok). O trovách konania okresný súd rozhodol tak, že žalovanému 1/ sa nárok na náhradu trov konania nepriznáva (III. výrok) a žalobca je povinný nahradiť žalovanému 2/ trovy konania v rozsahu 100 % (IV. výrok).

Z odôvodnenia rozsudku prvoinštančného súdu vyplýva, že žalobca sa žalobou domáhal zaplatenia sumy 9.119,83 Eur a úroku z omeškania vo výške 180,17 Eur (za obdobie od 21. 10. 2010 do 04. 08. 2012), úroku z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo žalovanej sumy od 05. 08. 2012 do zaplatenia.

Okresný súd mal preukázané, že O. O., a. s. (ďalej aj „banka“) a žalovaný 1/ uzavreli Zmluvu o splátkovom úvere dňa 20. 03. 2008. Predmetom zmluvy bolo poskytnutie úveru vo výške 200.000,- Sk (6.638,78 Eur), boli dohodnuté: premenlivá úroková sadzba 11,35 % ročne, splátky istiny po 3.087,- Sk so splatnosťou od 20. 04. 2008 do 20. 02. 2018 mesačne vždy k 20-temu dňu v kalendárnom mesiaci 150,- mesačných splátok, splatnosť úrokov mesačne k poslednému dňu kalendárneho mesiaca, celkové náklady spojené s úverom vo výške 129.434,- Sk, RPMN vo výške 13,65 %. Podľa článku 2 bod 5 sa zmluvné strany dohodli, že ich vzájomné právne vzťahy sa budú podľa § 262 Obchodného zákonníka spravovať podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka. Zároveň banka a žalovaný 2/ uzavreli Dohodu o ručení dňa 20. 03. 2008, predmetom ktorej bolo vyhlásenie žalovaného ako ručiteľa, že uspokojí pohľadávku banky vzniknutú zo Zmluvy o splátkovom úvere špecifikovanej v článku 1 a

to v prípade, ak dlžník neuhradí banke pohľadávku riadne a včas a to aj bez doručenia výzvy na plnenie dlžníkovi. Ručiteľ sa zaviazal, že na prvú písomnú výzvu banky obsahujúcu vyhlásenie, že dlžník neuhradil pohľadávku riadne a včas, túto uhradí v lehote určenej bankou vo výzve. Na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 27. 06. 2012 uzavretej medzi O. O., a. s. ako postupcom a žalovaným ako postupníkom postupca postúpil postupníkovi dňom účinnosti zmluvy pohľadávky vrátane ich príslušenstva a všetkých súvisiacich práv a nárokov, ktoré sú s pohľadávkami spojené, ako aj práv plynúcich zo zabezpečenia pohľadávok. Žalobca k zmluve o postúpení pohľadávok predložil Prílohu č. 1 (čl. 33, 34), kde bola špecifikovaná pohľadávka voči dlžníkovi žalovanému 1/ v zostatkovej pohľadávke 10.581,21 Eur, z toho istina 9.286,46 Eur, do splatnosti 0,- €, po splatnosti 9.286,46 Eur, úroky celkom 1.291,76 Eur, poplatky 37,49 Eur, príslušenstvo 2,99 Eur s dátumom poslednej úhrady 05. 06. 2012 vo výške 20,- Eur. Výška omeškaných splátok bola 10.549,08 Eur. K tomu bolo uvedené zabezpečenie formou ručiteľa žalovaný 2/.

Žalovaný 2/ v konaní vzniesol námietku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, preto sa súd prvej inštancie zaoberal aktívnou vecnou legitímáciou žalobcu, t. j. či je žalobca nositeľom práva, ktoré si v tomto spore uplatňuje. Medzi sporovými stranami nebolo sporné, že žalovaná pohľadávka má svoj pôvod v Zmluve o úvere, ktorá bola uzavretá medzi O. O., a. s. ako bankou a žalovaným 1/ ako dlžníkom, pričom pohľadávka bola zabezpečená Dohodou o ručení, kde ručenie za splnenie pohľadávky prevzal žalovaný v rade 2/. Žalobca namietal, že pokiaľ predložil relevantné oznámenie o postúpení pohľadávky adresované žalovanému 2/ a doručovanie tohto oznámenia preukázal podacím hárkom z pošty, súd sa nemôže zaoberať otázkou platnosti samotnej Zmluvy o postúpení pohľadávky a dlžník sa nemôže úspešne dovolávať neplatnosti takejto zmluvy s poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obo/210/2001. Okresný súd uviedol, že uvedené rozhodnutie sa týka obchodno-právneho vzťahu, pričom súd prvej inštancie v posudzovanej veci posúdil ako vzťah spotrebiteľský, kedy súd „ex off“ skúma, či boli dodržané všetky práva spotrebiteľa. Okrem toho uvedené rozhodnutie vychádzalo z iných skutkových okolností, z obsahu predmetného rozhodnutia vyplýva, že žalovaný rovnako namietal neurčitosť Zmluvy o postúpení pohľadávky vyplývajúcej zo Zmluvy o dielo a to absolútnu neplatnosť podľa § 37 ods.1 Občianskeho zákonníka pre neurčitosť, pretože nebola určitým spôsobom identifikovaná postupovaná pohľadávka, t. j. nebola popísaná čo do výšky a právnych skutočností, na ktorých sa zakladá. Najvyšší súd SR po preskúmaní veci však konštatoval, že v danom prípade došlo 2x k postúpeniu pohľadávky, pričom žalovanému bolo vždy bez zbytočného odkladu postupníkom oznámené postúpenie tejto pohľadávky a aj v samotnom oznámení bola pohľadávka jednoznačne špecifikovaná. Na základe týchto skutkových okolností prijal Najvyšší súd SR právny záver o tom, že relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitímáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky. Je treba povedať, že neskoršia súdna prax a to aj rozhodnutia Najvyššieho súdu SR upustila od prísne rigorózneho dodržiavania takto vyslovenej zásady a to z dôvodu, že súdy prejednávajú individuálne spory medzi účastníkmi konania a každú vec je potrebné posúdiť podľa individuálne zistených skutkových okolností. Tak tomu bolo v prípade aj rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Obo/49/2008 zo dňa 14. 05. 2008, kde Najvyšší súd sám reagoval na predchádzajúce vyššie spomínané rozhodnutie, kde daný výklad súdu a jeho aplikáciu na novú prejednanú vec nie je správny. V rozhodnutí Najvyšší súd SR uviedol: „Neguje sa skutočnosť, že každé rozhodnutie súdu vychádza z hodnotenia skutkového stavu, ktorý je v každom prípade iný, preto je záväzný len pre rozhodnutie vo veci, ktorej sa týka. Otrocká, necitlivá aplikácia citovaného rozsudku by v praxi mohla znamenať, že oznámením postúpenia neexistujúcej pohľadávky vybranej osobe by sa nedlžník takto stal dlžníkom. Súd môže rozhodnutie súdu brať do úvahy na porovnanie aj pri riešení iných prípadov, musí však k tomu pristupovať veľmi obozretne.“ V ďalšom rozhodnutí Najvyšší súd SR sp. zn. 1Cdo/76/2007 z 21. 01. 2009 konštatoval, že dlžník má dokonca nárok podať žalobu o určenie neplatnosti Zmluvy o postúpení pohľadávky, ak preukáže, že na tomto určení má naliehavý právny záujem. V prejednávannej veci sa jednalo o námietku neplatnosti Zmluvy o postúpení pohľadávky uzavretej v rozpore s ustanovením § 525 ods.2 Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“). Najvyšší súd konštatoval, že z Občianskeho zákonníka nemožno vyvodit', že by dlžník nemohol namietat' a súd skúmať platnosť Zmluvy o postúpení pohľadávky v prípade, že postúpenie dlžníkovi oznámil postupca, ale dlžník by mohol namietat' platnosť Zmluvy o postúpení pohľadávky, ak by postúpenie pohľadávky postupca dlžníkovi síce neoznámil, ale postupník by postúpenie pohľadávky dlžníkovi preukázal. Na takéto rozlišovanie v postavení dlžníka nemožno nájsť oporu v Občianskom zákonníku. Otázka neplatnosti teda nie je nevýznamná, ak je predmetom sporu o neplatnosť takejto zmluvy alebo ak sa požaduje plnenie, ktoré predstavuje hodnotu neuhradenej postúpenej pohľadávky. Absolútna neplatnosť právneho úkonu znamená, že priamo zo zákona a od počiatku sa na dotknutý právny

úkon hľadá ako keby nebol urobený. Odlišný prístup by znamenal obchádzanie ustanovení o absolútnej neplatnosti právnych úkonov.

V posudzovanej veci žalovaný 2/ namietal absolútnu neplatnosť Zmluvy o postúpení pohľadávky a to pre neurčité vymedzenie pohľadávky, ktorá mala byť predmetom postúpenia (§ 37 ods.1 OZ), ďalej namietal, že v čase uzavretia zmluvy vzhľadom na znenie zmluvy, Príloha č. 1, ktorá mala špecifikovať predmetné pohľadávky nebola súčasťou Zmluvy o postúpení pohľadávky, čím nebol určitým spôsobom špecifikovaný predmet postúpenia, t. j. jednotlivé pohľadávky a rovnako namietal neplatnosť Zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom podľa § 39 OZ, pretože nebol dodržaný predpísaný postup banky podľa § 92 ods.8 ZoB. V danom prípade sa jedná o námietku absolútnej neplatnosti právneho úkonu. Absolútna neplatnosť právneho úkonu znamená, že sa na právny úkon hľadá tak, ako keby nebol urobený a táto neplatnosť nemôže byť zhojená ani dodatočným schválením, ani konvalidovaná dodatočným odpadnutím neplatnosti. Súd na absolútnu neplatnosť právneho úkonu je povinný prihliadať „ex offo“, a preto súd prvej inštancie dospel k záveru, že je oprávnený preskúmať absolútnu neplatnosť Zmluvy o postúpení pohľadávky a nič nebráni dlžníkovi t. j. žalovanému v súdnom konaní sa takejto neplatnosti dovoliť. Konštatoval, že v Zmluve o postúpení pohľadávky je v článku 2 bod 1 vymedzený pojem pohľadávka, ktorá sa používa v zmluve okrem iného aj v článku 5, kde je špecifikovaný predmet zmluvy. Z uvedeného vymedzenia pojmu jednoznačne vyplýva, že sa jedná o pohľadávku, ktorú má ku dňu 27. 06. 2012 postupca, t. j. banka voči dlžníkom a vyplývajú z bankových činností postupcu a sú špecifikované v bodoch a/ až e/ uvedeného ustanovenia. V článku 5 bod 1 Zmluvy je pohľadávka špecifikovaná celkovou výškou a v bode 2 je jednoznačne dohodnuté, že na postupcu prechádza pohľadávka vrátane celého príslušenstva a všetkých súvisiacich práv a nárokov spojených s týmito pohľadávkami ako aj práv vyplývajúcich zo zabezpečenia pohľadávok. Z uvedeného vyplýva, že v čase podpisu zmluvy t. j. 27. 06. 2012, kedy zmluva nadobudla platnosť medzi zmluvnými stranami (článok 13 bod 1 zmluvy), bolo medzi zmluvnými stranami nepochybne dojednané, o aké pohľadávky postupcu sa jedná a v akom celkovom objeme ich prevádza na postupníka t. j. žalobcu. Bližšia špecifikácia jednotlivých dlžníkov a jednotlivých pohľadávok vyplývajúcich z obchodných vzťahov banky s jednotlivými dlžníkmi bola špecifikovaná v Prílohe č. 1, pričom medzi zmluvnými stranami bolo dohodnuté, že Príloha č. 1 bude odovzdaná postupníkovi ku dňu účinnosti zmluvy. Podľa článku 13 bod 2 zmluvy bolo dojednané, že táto nadobúda účinnosť ku dňu pripísania odplaty v celkovej výške na účet postupcu. Pokiaľ zmluvné strany dojednali taký spôsob nadobudnutia účinnosti zmluvy, že zmluva nadobúda účinnosť pripísaním odplaty a v rovnaký deň dôjde k odovzdaniu Prílohy č. 1 postupníkovi so špecifikáciou pohľadávok, podľa názoru prvoinštančného súdu ku dňu účinnosti zmluvy je táto zmluva bez akýchkoľvek pochybností určitá pre obe zmluvné strany.

Okresný súd konštatoval, že banka postupuje pohľadávky z bankových obchodov, pričom informácie súvisiace s touto pohľadávkou sú predmetom bankového tajomstva tak, ako sú vymedzené v § 91 ods.1 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách (ďalej a „Zákon o bankách“, resp. „ZoB“). Banka je povinná chrániť informácie, ktoré sú predmetom bankového tajomstva a takýmto postupom až do účinnosti zmluvy informácie týkajúce sa bankového tajomstva nie sú k dispozícii postupníkovi, ktorý sám nie je bankou. Z článku 13.3 Zmluvy vyplývalo: „ak by postupník neuhradil celú výšku odplaty, postupca môže od zmluvy odstúpiť, čím dochádza k zrušeniu zmluvy medzi zmluvnými stranami.“ Hoci v tomto ustanovení bolo dojednané medzi zmluvnými stranami, že postupník je povinný bezprostredne na to vrátiť postupcovi všetky dokumenty a vo svojom informačnom systéme zabezpečiť úplný výmaz akýchkoľvek údajov poskytnutých v súvislosti so zmluvou a pohľadávkami, podľa názoru súdu prvej inštancie uvedenou konštrukciou platnosti a účinnosti zmluvy postupca ako banka zabezpečuje zvýšenú ochranu informácií o klientoch, ktorých sa týka bankové tajomstvo. Predmetná konštrukcia nadobudnutia platnosti a účinnosti zmluvy je v záujme ochrany klientov banky pred zneužitím bankového tajomstva a ako taká sama o sebe nie je v rozpore so žiadnym ustanovením zákona. Okresný súd uviedol, že nadobudnutím účinnosti zmluvy je zmluva perfektným právnym úkonom, predmet pohľadávky je na základe Prílohy č. 1 vymedzený určitým a nepochybným spôsobom, preto z tohto dôvodu nehodnotil Zmluvu o postúpení pohľadávok ako neplatný právny úkon. Pokiaľ žalovaný 2/ poukázal na obsah rozsudku Okresného súdu Zvolen sp. zn. 15C/127/2014, okresný súd uviedol, že sa jedná o rozhodnutie súdu prvoinštančného, ktoré doposiaľ nenadobudlo právoplatnosť a teda poukaz žalovaného 2/ na citované rozhodnutie je nenáležitý.

Ďalej okresný súd posudzoval námietku žalovaného 2/ ohľadne platnosti Zmluvy o postúpení pohľadávok pre nedodržanie § 92 ods.8 ZoB. Okresný súd uviedol: „predpokladom postupiteľnosti pohľadávky podľa tohto ustanovenia zákona na inú osobu je splatnosť dlhu, omeškanie klienta trvajúce aspoň 90 dní a písomná výzva banky na splnenie povinnosti. Ak niektorý z týchto predpokladov nie je splnený, pohľadávka banky nie je postupiteľná. Ak napriek tomu došlo k jej postúpeniu, ide o právny úkon

odporujúci zákonu a preto neplatný podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Účelom uvedeného ustanovenia zákona je ochrana klientov pred postúpením pohľadávky voči nim pred splnením na subjekty, ktoré nepodliehajú dohľadu Národnej banky. Zákonné predpoklady na vznik práva postúpiť pohľadávku bankou na nebankový subjekt musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. Uvedené ustanovenie predstavuje špeciálnu úpravu vo vzťahu k všeobecnej úprave postúpenia pohľadávky v Občianskom zákonníku a nemá charakter len ochrany bankového tajomstva ako na to poukazoval žalobca, pretože i keď je zaradené v časti Zákona o bankách upravujúcej bankové tajomstvo, podľa obsahu nejde len o bankové tajomstvo v zmysle úpravy podmienok sprístupnenia neverejných informácií o klientovi tretej osobe, ale o nadobudnutie pohľadávky a všetkých práv s ňou spojených, čo jednoznačne presahuje inštitút bankového tajomstva. Žalobca tvrdil, že písomnú výzvu na plnenie realizovala banka dňa 23. 02. 2009, k čomu doložil žalobca výzvu banky. Písomná výzva banky na plnenie je hmotno-právny úkon a na nastúpenie účinkov sa musí dostať do dispozičnej sféry adresáta (viď § 45 ods.1 OZ). Preukázanie splnenia tejto podmienky zaťažuje v spore žalobcu aj vzhľadom na obranu žalovaného 2/, ktorý namietol, že neboli splnené ustanovenia ZoB. Žalobca žiaden dôkaz o zaslaní predmetnej výzvy žalovanému 1/ ako dlžníkovi nepreukázal. Súd tak uzatvára, že v spore žalobca nepreukázal splnenie zákonnej podmienky na postúpenie pohľadávky bankou na žalobcu ako tretiu osobu, preto už len z tohto dôvodu možno hodnotiť Zmluvu o postúpení pohľadávky, ktorá je predmetom sporového konania za neplatnú vo vzťahu k žalovaným 1/ a 2/ (§ 41 OZ). Ďalej súd konštatuje, že žalobca neunesol ani dôkazné bremeno o tvrdení, že žalovaní 1/ a 2/ boli ku dňu postúpenia pohľadávky v omeškaní dlhšie nepretržite ako 90 kalendárnych dní. Žalobca na výzvu súdu bližšie nešpecifikoval akú sumu uhradili dlžníci a ako bola započítaná na úverovom vzťahu. Predložil súdu len listinný dôkaz - výpis z účtu, bližšie skutkové okolnosti k tomuto dôkazu však neuviedol. Súd sám nie je povinný z dôkazu vyvodzovať skutkové okolnosti, ktoré je povinný uviesť žalobca sám. Pokiaľ žalobca poukazoval na to, že z obsahu Prílohy č. 1 vyplýva, že žalovaní boli v omeškaní po dobu 1313 dní, nie je zrejmé, akým matematickým výpočtom žalobca k tejto lehote omeškania dospel. Neušlo pozornosti súdu, že Príloha č. 1 k Zmluve o postúpení pohľadávok špecifikuje žalovanú pohľadávku tak, že táto činí na istine po splatnosti sumu 9.286,46 Eur a ďalej tam uvedené príslušenstvo, okrem toho je konštatovaný posledný dátum úhrady 05. 06. 2012 vo výške 20,- Eur. Výška omeškaných splátok je určená na sumu 10.549,08 Eur. Pri zohľadnení dojednaných splátok za obdobie od 4/2008 do 06/2012, kedy došlo k postúpeniu pohľadávky, bol dlžník povinný uhradiť celkovo 51 splátok po 102,46 Eur, čo spolu činí 5.225,46 Eur. Nie je potom celkom zrejmé, ako sa k tak neprimeranej sume omeškaných splátok dopracoval veriteľ pri špecifikácii omeškaných splátok podľa Prílohy č. 1 k Zmluve o postúpení pohľadávok. Súd potom konštatuje, že čo sa týka výšky pohľadávky podľa Prílohy č. 1 k Zmluve o postúpení pohľadávky, v prípade, že by súd považoval žalobcu za aktívne vecne legitimovaného v spore, by tieto okolnosti boli predmetom dokazovania a skúmania súdom. Vzhľadom na doterajšie závery o neplatnosti Zmluvy o postúpení pohľadávok však súd v tomto smere v dokazovaní nepokračoval. Z uvedeného možno vyvodiť záver, že žalobca žiadnym dôkazom nepreukázal, že v čase postúpenia pohľadávky boli žalovaní v omeškaní s plnením peňažného dlhu viac ako 90 kalendárnych dní. Súd aj z tohto dôvodu konštatuje, že neboli splnené podmienky ustanovenia § 92 ods.8 ZoB. Hoci je súdu známe, že sa žalobca bráni takémuto posúdeniu predmetného ustanovenia, súd podotýka, že uvedené zákonné ustanovenie je zaradené v časti, ktorá nesie názov okrem iného aj ochrana klientov. Predmetným ustanovením je umožnené klientom, ktorí sú v omeškaní so splnením svojho záväzku, aby na výzvu banky vyrovnali dlžnú časť svojej pohľadávky, čím môžu zabrániť postúpeniu pohľadávky inému veriteľovi a to aj osobe, ktorá nie je bankou. Uvedené vyplýva z druhej vety citovaného zákonného ustanovenia a iba v prípade, že by súčet všetkých omeškaní klienta presiahol 1 rok, zaplatením omeškaného dlhu nemožno zabrániť postúpeniu pohľadávky bankou na tretiu osobu. Uvedená ochrana je zvlášť dôležitá pri posudzovaní súdu spotrebiteľských vzťahov, kedy súd aj „ex offo“ prihliada na to, či všetky práva, ktoré sú spotrebiteľovi zákonom priznané, veriteľ dodržiava.“

Podľa názoru prvoinštančného súdu Zmluva o postúpení pohľadávky, na základe ktorej mal žalobca nadobudnúť aj pohľadávku uplatnenú voči žalovaným 1/ a 2/, v časti pohľadávky vo vzťahu k žalovaným 1/ a 2/, je absolútne neplatný právny úkon, preto žalobca nemohol z neplatného právneho úkonu nadobudnúť pohľadávku, ktorej uplatnenia sa v tomto sporovom konaní domáhal. Z uvedených dôvodov súd prvej inštancie žalobu v celom rozsahu zamietol.

Okresný súd konanie v časti o zaplatenie sumy 1.229,64 Eur s príslušenstvom a úroku z omeškania vo výške 143,17 Eur, zastavil podľa ustanovenia § 144, § 145 ods.1, 2, § 146 ods.1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“). Stanovisko žalovaných 1/, 2/ k čiastočnému späťvzatiu žaloby okresný súd nezisťoval, pretože k čiastočnému späťvzatiu žaloby došlo pred prvým pojednávaním a prípadný ich nesúhlas by bol irelevantný.

O trovách konania okresný súd rozhodol v zastavujúcej časti konania podľa § 256 ods.1 CSP a v konaní o veci samej podľa § 255 ods.1 CSP. Súd prvej inštancie konštatoval, že konanie zastavil na základe dispozitívneho úkonu žalobcu, zavinenie žalovaných 1/, 2/ nezistil, preto je povinný žalobca nahradiť trovy konania týkajúce sa zastavenej časti konania žalovaným 1/ a 2/ v plnom rozsahu. Vo veci samej bol žalobca neúspešný, to znamená, že žalovaní 1/ a 2/ boli plne úspešní, preto im patrí právo na náhradu trov konania na základe úspechu vo veci samej. Keďže zo spisu okresný súd nezistil, že by žalovanému 1/ vznikli trovy v súvislosti s týmto konaním, rozhodol tak, že sa mu náhrada trov konania nepriznáva. Žalovaný 2/ si uplatnil náhradu trov konania, preto prvoinštančný súd uložil žalobcovi povinnosť nahradiť mu trovy konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods.2 CSP).

2. Proti rozsudku okresného súdu žalobca podal včas odvolanie. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok prvoinštančného súdu zmenil a jeho žalobe v celom rozsahu vyhovel. Zároveň si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania.

Uviedol, že ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB ukladá banke povinnosti, ktoré je zo strany banky potrebné splniť, aby sa banka voči svojmu klientovi nedopustila porušenia bankového tajomstva. Toto ustanovenie vyžaduje, aby bol dlžník pred postúpením pohľadávky v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní (čo bolo v danom prípade preukázané prílohou č. 1 k Zmluve o postúpení pohľadávok, výzvou zo strany postupcu zo dňa 23. 02. 2009 a taktiež platobnou históriou úveru, z ktorej vyplýva, že žalovaný 1/ naposledy titulom úveru uhradil sumu vo výške 4.088.- Sk dňa 10. 11. 2008, pričom k postúpeniu pohľadávky došlo až ku dňu 28. 06. 2012) a aby bol bankou kedykoľvek za trvania omeškania vyzvaný na zaplatenie aspoň častí svojho peňažného záväzku (toto bolo preukázané predloženou výzvou zo dňa 23. 02. 2009). Ak sú uvedené podmienky splnené, postúpením pohľadávky zo strany banky na inú osobu nedošlo k porušeniu bankového tajomstva. V konaní opakovane tvrdil že žalovaný 1/ bol pred postúpením pohľadávky v nepretržitom omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi dlhšie ako 90 kalendárnych dní a zároveň bol postupcom opakovane vyzvaný na úhradu omeškaných splátok - okrem iného výzvou zo dňa 23. 02. 2009.

Keďže tieto skutkové tvrdenia neboli žalovaným / rozporované, v zmysle ust. § 151 ods. 1 CSP ich bolo potrebné považovať za tzv. nesporné skutkové tvrdenia, na základe čoho bolo potrebné uzavrieť, že žalovaný 1/ bol v čase postúpenia pohľadávky na neho v nepretržitom omeškaní so splnením čo len časti svojho záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní a zároveň bol postupcom vyzvaný na úhradu omeškaných splátok.

Poukázal na čl. I bod 7 Zmluvy o splátkovom úvere a bod 18.14 Všeobecných obchodných podmienok, na základe ktorých strany si zmluvné strany posudzovanom prípade dohodli otázku postúpenia odchylne od Zákona o bankách. Podľa jeho názoru preukázanie splnenia podmienok v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách v konaní nebolo potrebné, keďže preukázal, že zmluvné strany si vzájomné práva a povinnosti upravili odchýlne od ustanovenia § 92 ods. 8 ZoB - a to priamo v uzatvorenej zmluve. V tejto súvislosti poukázal na uznesenia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 10Co/76/2016 zo dňa 07. 12. 2016 a sp. zn. 19Co/2/2016 zo dňa 02. 05. 2017.

Mal za to, že ustanovenie § 92 ods. 8 Zákona o bankách nie je možné spájať s jeho aktívnou legitimáciou ako postupníka pohľadávky. Účelom predmetného ustanovenia je úprava výnimiek z bankového tajomstva a predmetné ustanovenie nehovorí o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávok, ale iba o podmienkach, za splnenia ktorých nedochádza k porušeniu bankového tajomstva. Zo zákona ani nevyplýva, že by podmienky uvedené v predmetnom ustanovení podmieňovali platnosť právneho úkonu postúpenia pohľadávky. Prípadné porušenie povinnosti vyplývajúcej z ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách nie je možné spojiť s občianskoprávnym následkom neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, keďže norma obsiahnutá v § 92 ods. 2 Zákona o bankách nezakladá občianskoprávnu povinnosť vo vzťahu ku klientovi banky (k žalovanej), ale administratívnu zodpovednosť postihnutelnú Národnou bankou Slovenska podľa § 50 ods. 1 Zákona o bankách.

Podľa jeho názoru doručenie písomnej výzvy banky dlžníkovi v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách nie je podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky, tzn. ak banka pred postúpením pohľadávky písomne nevyzvala dlžníka na plnenie, nemá to vplyv na platnosť postúpenia pohľadávky v zmysle § 524 OZ. S nedoručením takejto výzvy môžu byť spojené len sankcie vyplývajúce zo Zákona o bankách, konkrétne zodpovednosť banky v zmysle ust. § 50 ods. 1 Zákona o bankách. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 12Co/223/2015 zo dňa 16. 03. 2016 a sp. zn. 19Co/2/2016 zo dňa 02. 05. 2017.

Uviedol, že žalovaný 1/ bol ku dňu postúpenia pohľadávky v omeškaní po dobu 1313 dní, teda súčet všetkých omeškaní žalovaného 1/ so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke presiahol viac ako jeden rok. Pretože omeškanie žalovaného 1/ trvalo viac ako rok, zastával názor, že jeho postupca by konal v súlade ustanovením § 92 ods. 8 Zákona o bankách (a teda by neporušil bankové tajomstvo) aj v takom prípade, ak by písomnú výzvu žalovanému 1/ nezasielal a zmluvné strany si vzájomné práva a povinnosti nedojednali odchyľne od ust. § 92 ods. 8 ZoB.

3. Žalovaný 1/ sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

4. Žalovaný 2/ vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a priznal mu náhradu trov odvolacieho konania vo výške 100%.

V súvislosti s odvolacími argumentmi žalobcu poukázal na ustanovenie § 470 ods. 2 CSP. Podľa jeho názoru skutočnosť, či žalovaný 1/ rozporoval alebo nerozporoval tvrdenia žalobcu, je nepodstatná a nemajúca vplyv na dokazovanie v konaní, pretože sa súdne konanie začalo ešte pred účinnosťou novej procesnoprávnej úpravy a v plnej miere sa preto naň vzťahuje uplatnenie ustanovenie § 470 ods. 2 CSP. Ohľadne čl. 1 bodu 7 Zmluvy, resp. bodu 18.14 Všeobecných obchodných podmienok uviedol, že takto formulovaný „súhlas“ zahrnutý priamo vo VOP, ktoré ako spotrebiteľ nemal možnosť ovplyvniť, nemožno považovať za súhlas s postúpením pohľadávky. Takýto „súhlas“ daný vopred nie je platný ani vzhľadom na to, že VOP neboli ním ani žalovaným 1/ nikdy podpísané. Keďže z jeho strany ani zo strany žalovaného 1/ nebol daný súhlas s postúpením pohľadávky, bolo potrebné zo strany žalobcu preukázať splnenie podmienok v zmysle § 92 ods. 8 ZoB a to splatnosť dlhu, omeškanie klienta a doručenie výzvy banky na splnenie povinnosti.

Úver poskytla žalovanému 1/ banka - Slovenská sporiteľňa, a.s., svojím charakterom sa preto jedná o záväzkový vzťah z bankového úveru, ktorý na rozdiel od úverov, napr. od nebankových spoločností, je regulovaný aj osobitnou právnou úpravou vyplývajúcou práve zo Zákona o bankách. Banka, ako postupca, bola z tohto dôvodu povinná pred postúpením svojej pohľadávky splniť všetky povinnosti, ktoré jej ukladá v ustanovení § 92 ods. 8 ZoB. Napriek tomu, že je § 92 z hľadiska systematiky ZoB zaradený v štrnástej časti zákona s názvom „Ochrana klientov a bankové tajomstvo“, z textu zákona jednoznačne vyplýva, že upravuje aj podmienky platného postúpenia pohľadávok bankou.

Podmienkou platného postúpenia pohľadávky bankou je zaslanie výzvy zo strany banky a skutočnosť, že dlžník je viac ako 90 dní v omeškaní. Zo strany žalobcu nebolo v konaní preukázané zaslanie takejto výzvy bankou ako výzvy, ktoré ho v tomto konaní zaťažuje, nakoľko z preukázania tejto skutočnosti vyvodzuje žalobca pre seba priaznivé dôsledky. Banka, ako postupca, preto v tomto prípade nesplnila podmienky na platné postúpenie pohľadávky požadované § 92 ods. 8 ZoB.

5. V dôsledku odvolania krajský súd, ako súd odvolací (podľa § 34 CSP), vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 379 a 380 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1, 2 CSP a contrario a rozsudok súdu prvej inštancie odvolaním napadnutom výroku (II. výrok) a v závislom výroku o trovách konania (III., IV. výrok) ako vecne správne podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

6. Podľa ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

7. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku i konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že súd prvej inštancie v prejednávanej veci zistil skutkový stav v dostatočnom rozsahu, na základe toho dospel ku správnym skutkovým zisteniam a tieto aj správne právne posúdil. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Súd prvej inštancie neporušil právo strán na spravodlivý proces, pretože v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť. Naopak, prvoinštančný súd ich náležitým spôsobom posúdil súhrnne v celom rozsahu a aj ich náležite vyhodnotil (rešpektujúc zásady formálnej logiky).

8. Súd prvej inštancie vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení napadnutého rozsudku koherentný, jeho rozhodnutie je konzistentné. Rozsudok okresného súdu je presvedčivý, premisy zvolené v rozsudku, rovnako ako aj závery, ku ktorým dospel, sú racionálne a aj spravodlivé. Odvolací súd konštatuje, že odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku je dostatočne vyčerpávajúce a

zodpovedá kritériám uvedeným v ustanovení § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku preto poukazuje len na určité najzásadnejšie aspekty, ktorými reaguje na argumenty žalobcu v odvolaní.

9. V súvislosti s odvolacími argumentmi žalobcu odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že žalobca v odvolacom konaní neuviedol žiadne nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré objektívne nemohol uplatniť v konaní pred okresným súdom a ktoré by spĺňali procesné podmienky uvedené v ustanovení § 366 CSP na to, aby mohli byť relevantným odvolacím dôvodom.

10. Odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že v civilnom sporovom konaní musíme rozlišovať procesnú legitimitáciu a vecnú legitimitáciu. Procesnou legitimitáciou rozumieme oprávnenie byť stranou v spore. Vecnou legitimitáciou rozumieme z hmotného práva vyplývajúci stav svedčiaci o tom, kto je nositeľom uplatneného práva alebo povinnosti v konkrétnom prípade. Či je strana vecne legitimovaná, buď aktívne (na strane žalobcu) alebo pasívne (na strane žalovaného), ukáže sa v konečnom vecnom súdnom rozhodnutí. Nedostatok vecnej legitimitácie teda znamená, že strana nebola nositeľom práva, o ktoré išlo v konkrétnom konaní. Vecná legitimitácia má význam v každom sporovom konaní. Nedostatok vecnej legitimitácie teda znamená, že strana nebola nositeľom práva, o ktoré išlo v konaní.

11. Prioritným dôvodom zamietnutia žaloby okresným súdom bol nedostatok aktívnej vecnej legitimitácie žalobcu s odkazom na Zmluvu o postúpení pohľadávok, a to konkrétne pre rozpor s § 92 ods. 8 Zákona o bankách, ktoré ako lex specialis požíva prednosť pred všeobecnou právnou úpravou § 524 OZ. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie o tom, že žalobca nepreukázal splnenie vyžadovaných zákonných podmienok postúpenia pohľadávky. Predpokladom postupiteľnosti pohľadávky podľa tohto ustanovenia zákona na inú osobu je splatnosť dlhu, omeškanie klienta trvajúce aspoň 90 dní a písomná výzva banky na splnenie povinnosti. Ak niektorý z týchto predpokladov nie je splnený, pohľadávka banky nie je postupiteľná. Ak napriek tomu k jej postúpeniu došlo, ide o právny úkon odporujúci zákonu, preto je neplatný (§ 39 OZ). Na tejto skutočnosti nemení ani zmluvné dojednanie v čl. 18.14 Všeobecných obchodných podmienok, na ktoré žalobca poukázal v odvolaní, ktoré podľa názoru odvolacieho súdu je v rozpore s § 92 ods. 8 Zákona o bankách.

12. Odvolací súd právnu argumentáciu okresného súdu dopĺňa tak, že ustanovenie § 92 ods. 8 Zákona o bankách je potrebné vykladať aj v spojení s § 525 ods. 1 OZ, podľa ktorého „Postúpiť nemožno pohľadávku, ktorá zaniká najneskôr smrťou veriteľa alebo ktorej obsah by sa zmenou veriteľa zmenil. Postúpiť nemožno ani pohľadávku, pokiaľ nemôže byť postihnutá výkonom rozhodnutia“. Za pohľadávky, ktorých obsah by sa zmenou veriteľa zmenil, treba považovať aj pohľadávky banky voči klientom. Postúpením pohľadávky z banky na inú osobu, ktorá nepodlieha špecifickým požiadavkám, vrátane prísneho bankového tajomstva, určeným v § 27 a nasl. ZoB na podnikanie bánk, sa podstatným spôsobom mení obsah právneho vzťahu medzi veriteľom, postupníkom a dlžníkom v porovnaní so vzťahom medzi veriteľom - bankou a dlžníkom. Ustanovenie § 525 ods. 1 OZ preto bráni aj postúpeniu pohľadávok z právnych vzťahov, v ktorých je veriteľ povinný zo zákona zachovávať mlčanlivosť o záležitostiach dlžníka. Vzhľadom na takúto zákonnú výlukú § 92 ods. 8 Zákona o bankách dovoľuje banke postúpiť pohľadávku voči klientovi, ale len za splnenia tam uvedených podmienok. Ak určitá pohľadávka nie je postupiteľná, jej postúpenie je svojím obsahom a účelom v priamom rozpore so zákonom a neplatné v zmysle § 39 OZ nielen medzi stranami zmluvy o postúpení, ale aj voči dlžníkovi navonok. V prípadoch uvedených v § 525 OZ ani prípadné oznámenie postúpenia pohľadávky postupcom v zmysle § 526 OZ nemá voči dlžníkovi žiadne účinky. Ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB dáva možnosť postúpenia pohľadávky aj bez súhlasu klienta tak, ako uvádza žalobca, musia však byť naplnené vyššie uvedené podmienky. Práve v nevyžadovaní súhlasu klienta je potrebné vidieť prelomenie bankového tajomstva, na ktoré poukazuje žalobca. Jednou z podmienok prípustnosti jeho porušenia (okrem nepretržitého omeškania klienta viac ako 90 kalendárnych dní a splatnosti pohľadávky) je písomná výzva klientovi.

13. Odvolací súd súhlasí s názorom okresného súdu, že žalobca v konaní nepreukázal doručenie písomnej výzvy banky žalovanému 1/ v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Nepreukázaním tejto rozhodujúcej skutočnosti teda nemohlo dôjsť k postúpeniu pohľadávky a ani nemohlo dôjsť k naplneniu ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách.

14. Odvolací súd ďalej považuje za potrebné poukázať na to, že v súvislosti so vstupom Slovenskej republiky do Európskej únie boli do Občianskeho zákonníka zákonom č. 150/2004 Z. z. ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov začlenené ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách a táto právna úprava má základ v smernici Rady 93/13/EHS z 05. 04. 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Problematika ochrany spotrebiteľa je inštitút, ktorý treba vnímať komplexne a ktorý sa dotýka viacerých typov zmlúv. Európska únia venuje ochrane spotrebiteľa mimoriadnu pozornosť. Vychádzajúc z európskej legislatívy aj zmluvy uzatvorené podľa iných zákonov ako Občianskeho zákonníka možno tiež považovať za spotrebiteľské napriek tomu, že ich zákon priamo ako spotrebiteľské neoznačuje.

15. Spotrebiteľská zmluva nie je samostatným typom zmluvy (aj keď je v Občianskom zákonníku pomenovaná), ale možno ju označiť ako druh zmluvy, pre ktorú najmä Občiansky zákonník, ale aj iné právne predpisy, ustanovujú osobitné podmienky a určujú, aké náležitosti zmluva musí obsahovať a naopak, ktoré v nej nesmú byť (neprijateľné podmienky) na ochranu tzv. slabšej zmluvnej strany - spotrebiteľa.

16. Pretože žalobca v konaní nepreukázal doručenie písomnej výzvy banky klientovi - žalovanému 1/ na splnenie peňažného záväzku, s ktorou boli žalovaní 1/, 2/ v omeškaní nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní, dôvodom na zamietnutie žaloby bol nedostatok aktívnej legitímácie žalobcu. V súvislosti s odvolacími argumentmi žalobcu odvolací súd poukazuje na ustanovenie intertemporálne ustanovenie § 470 ods. 2, veta druhá CSP, z ktorého vyplýva: „Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní vecí, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany. Podľa ustanovenia § 295, veta prvá CSP súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Odvolací súd zdôrazňuje, že ak žalobca nedisponuje dostatočnou aktívnou vecnou legitímáciou v konaní, nedostatok aktívnej vecnej legitímácie je vždy dôvodom pre zamietnutie žaloby.

17. Vzhľadom na uvedené odvolací súd rozsudok okresného súdu v odvolaní napadnutom výroku (II. výrok) ako vecne správny podľa ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil vrátane závislého výroku o trovách konania (III., IV. výrok), pretože okresný súd náležite aplikoval zásadu úspechu v spore podľa ustanovenia § 255 ods. 1 a zásadu procesnej zodpovednosti za zavinenie podľa ustanovenia § 256 ods.1 CSP .

18. Odvolaním nenapadnutý výrok rozsudku prvoinštančného súdu (I. výrok) zostal nedotknutý (§ 367 ods. 2 CSP).

19. Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z ustanovenia § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP, z ktorého vyplýva: „O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí“. Odvolací súd pri svojom rozhodovaní aplikoval zásadu zodpovednosti za výsledok (zásadu úspechu) vyplývajúcu z ustanovenia § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní boli úspešní žalovaní 1/, 2/. Žalovaní 1/ si však žiadne trovy odvolacieho konania neuplatnil a ani mu žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli, preto odvolací súd rozhodol, že mu ich náhradu nepriznáva. Zároveň odvolací súd rozhodol, že žalovaný 2/, ktorý si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania, má nárok voči žalobcovi na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

20. V zmysle ustanovenia § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštanície samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

21. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 CMP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).